

PHẦN VII

- Bích Chi!

Tiến mở mắt ra, khoảng nệm cạnh anh lạnh tanh. Mắt nhắm mắt mở, miệng khô đắng, Tiến loạng choạng đi ra. Bích Chi đang ngủ trên ghế sa lông, anh đi lại lay nhẹ chân vợ:

- Sao lại ngủ ở đây Bích Chi? Vào phòng ngủ đi em!

Tiến đi xuống bếp, anh mở tủ lạnh lấy chai nước uống. Nước lạnh làm anh tỉnh táo, đi trở lên. Bích Chi còn nằm trên chiếc ghế dài. Anh đi lại ngồi xuống gạch và vòng tay ôm cô.

- Anh say quá em ngủ không được nên ra đây à?

Bích Chi nằm im trong vòng tay chồng:

- Anh ngâm thơ rồi hát nữa, chưa khi nào em nghe anh ngâm thơ hay đến như vậy. Sống mấy năm với nhau bây giờ em mới biết...

Tiến nhú mày:

- Ngâm thơ? Anh ngâm thơ gì vậy?

- Anh không nhớ?

- Anh say quá trời anh đã biết anh nói cái gì đâu.

- Anh nói...áo em trắng như mây và anh hóa gốc cây đứng đợi.

Tiến bật cười:

- Anh chẳng nhớ gì cả.

- Cô ấy là người yêu đầu tiên của anh phải không?

Trong ánh sáng dịu nhẹ của ngọn đèn chùm trên tường, Bích Chi thấy Tiến giật mình:

- Em nói cô ấy là cô nào?

- Là cô áo trắng như mây trước cửa lớp đó.

- Chuyện hồi đó...anh quên rồi.

- Nhưng anh đã nhắc đến cô ấy. Nếu như...anh còn yêu cô ấy thì hãy đến với cô ấy.

- Bậy bạ! Trước khi chưa có vợ hay có chồng, ai không có một mối tình lãng mạn.

Tiến hôn cô:

- Bây giờ thì anh chỉ có yêu cô Bích Chi này nè.

Bích Chi ngồi dậy để tránh nụ hôn.

- Anh hết say rượu rồi phải không?

- Ừ. Vào phòng ngủ đi em!

Giọng anh nữa đùa nữa thật:

- Em bắt anh “ăn chay” lâu lắm rồi đó Bích Chi. Bữa nay anh không nghe em nữa đâu, kéo rồi em suy nghĩ lung tung.

- Em có suy nghĩ lung tung gì đâu. Tại..

Anh khép môi cô bằng nụ hôn:

- Chúng mình có thể sinh con nuôi mà phải không em?

Trong bóng tối, Bích Chi cố gìm tiếng nấc òa vỡ. Cô khao khát anh và yêu cuộc sống này biết bao. Làm sao anh biết được cơ đau đang từng ngày từng giờ hành hạ cô, những viên thuốc giảm đau chỉ cho cơn đau lắng dịu xuống một lúc nào đó...

Nhưng anh buông cô ra:

- Em làm sao thể Bích Chi? Anh có cảm giác em không còn yêu anh nữa?

- Không! Tiến ơi, em yêu anh!

Nước mắt Bích Chi rơi lặng lẽ, anh diu cô đứng lên:

- Vào phòng ngủ đi em!

Khi hai người nằm bên nhau tay trong tay, tâm hồn Bích Chi đầy bi ai, thì tâm hồn Tiến lặng hướng về Hương Lan. Cô nằm bên con, một giấc ngủ cô đơn lạc lõng. Trái tim anh lại trào lên nỗi xót xa.

Vừa thấy bóng Tuyết, cả tổ hùa nhau lại trêu:

- Chà! Mới lấy chồng có khác, con người ta tươi rói và đẹp ra nha.

Tuyết đỏ mặt lườm Diêu:

- Mai một mày lấy chồng, ai chọc mày hả nhỏ kia?

- Gớm! lấy chồng rồi cũng không chừa thói chanh chua. Dịu dàng tí đi em!

Tuyết cười khúc khích. Đang cười, cô tắt ngay nụ cười, vì Oanh đang nhìn cô tóa lửa. Ngày hôm qua nghe nói cô nàng uống rượu say, ra đập tràng dim mình xuống nước quậy ùng ùng rầm rầm, nhưng thân thể lợi như con cá rái kia chẳng chịu chìm, cứ nổi lên mặt nước. Bắt gặp cái nhìn của Tuyết, Oanh

quay đi, cô đã thua cuộc rồi, thua đau đớn chua cay. Mặt cô héo úa, còn Tuyết thì phơi phới như đóa hoa buổi sáng.

- Làm việc đi Tuyết, kẻo đánh rồi kìa.

Lan Hương giục Tuyết. Cô thấy người mình mệt mỏi, có lẽ đêm qua cô mất ngủ. Nỗi lo cứ làm cô quay quắt, chỉ mong chờ cho hết giờ làm việc để chạy ra hiệu thuốc mua thuốc...

Hôm nay Tuyết làm việc chậm chạp, cô nàng bận nhớ đến Nhã và đêm tân hôn tuyệt vời của mình. Còn Lan Hương, một nỗi lo như áp lực nặng nề đè nặng lên vai cô.

- Nè, Tuyết!

Tuyết nhướng mắt nhìn về phía Diệu:

- Gì?

- Lúc ông Nhã tỏ tình ông nói với mày như thế nào?

Tuyết nhăn nhó:

- Giờ làm việc hay giờ cho mày hỏi chuyện bậy bạ hử?

- Tao hỏi thiệt mày. Tao quen với anh ấy, anh chưa bao giờ nói yêu tao cả, nhưng cứ ôm ghì lấy tao.

Tuyết trợn mắt:

- Nó đang lợi dụng mày đó, đồ ngu ạ

Diệu âm ức vì bị Tuyết mắng là đồ ngu, cô cãi lại:

- Anh nói khi yêu mà nói yêu là giả dối, chỉ có hành động mới chứng minh được tình yêu.

- Vậy nó có nói sẽ cưới mày không?

- Mới quen nhau có mấy tháng mà cưới gì?

- Nhưng tại sao mày cho nó sờ mó mày.

- Tao không cho anh nói tao không yêu anh.

- Rồi sao nữa?

- Lúc anh cởi hết áo tao, tao sợ quá tung cửa bỏ chạy. Anh giận tao mấy ngày nay đùng mặt cũng không thèm nhìn, tao khổ quá.

- Nó làm lơ với mày là may cho mày đó. Xù nó luôn đi. Nó sẽ lấy mày, chứ không thèm cưới mày đâu. Người ta chịu cưới mày mới đúng là yêu mày, như tao với anh Nhã nè. Đừng có điên lờ đại với nó, có bầu rồi đi bỏ, sau này không ai thèm lấy mày đâu.

Không hiểu những lời Tuyết nói có lọt vào tai Diệu không, chứ còn Lan Hương, cô đang ngồi ngẩn ngơ với tâm sự trăm bề rối rắm. Đêm hoang tưởng sa

ngã và yếu đuối ấy, có thể nào cô mang thai. Có thể đây là một tin mừng cho Tiến, nhưng với cô là đại họa. Một đời chồng, hai đứa con và đã ly hôn. Nội quy và đạo đức của nhà máy đối với công nhân, ai cho phép cô có cuộc sống kém đạo đức này chứ?

Lòng Lan Hương cứ rối như tơ vò.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cây que thử thai tím ngắt. Và không tin vào kết quả ấy, Lan Hương đi thị xã vào bệnh viện khám. Cô y tá hộ sinh quen biết cười tươi chọc:

- Sắp có em bé thứ ba rồi đó Lan Hương.

Mồ hôi trên trán Lan Hương rịn ra:

- Có chắc chắn không chị?
- Chắc chắn một trăm phần trăm. Sao ngân có con à?
- Dạ.
- Vậy sao không kế hoạch?
- Dạ, hồi đó có kế hoạch, nên lần này...
- Thôi để sanh đi, rồi đoạn sản luôn.

Lan Hương ra về, lòng cô rối như tơ vò. Cô không làm được việc gì cho ra hồn.

Tiến sang bông bé Hùng, anh lo lắng:

- Em bệnh hả Lan Hương?

Lan Hương nhìn trước nhìn sau:

- Bích Chi đâu hả anh?
- Cô ấy đi thành phố rồi, dạo này chẳng biết có chuyện gì cứ đi thành phố, anh hỏi chẳng chịu nói.

Lan Hương còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện Bích Chi, cô nói mà muốn khóc:

- Em đang lo lắng cả ruột gan.
- Sao?
- Ngày hôm qua em đi khám ở bệnh viện tỉnh, họ nói...em có mang.

Tiến đờ người ra, mồm anh há to ra:

- Mấy...mấy tháng rồi?
- Hơn một tháng, có lẽ một tháng rưỡi, em định...đi bỏ.
- Không được!

Tiến kêu lên:

- Em biết là anh khao khát có một đứa con mà Lan Hương
- Anh muốn, nhưng mà em không được. Anh hiểu cho hoàn cảnh của em không. Em trả lời sao với mọi người đó là con của ai? Liệu nhà máy có chấp nhận một công nhân kém đạo đức như em?

Tiến thừ người ra. Anh hiểu cái khó khăn của cả hai. Khát vọng một đứa con từ lâu cháy bỏng trong anh, bây giờ trước khát vọng được thỏa mãn, anh không có quyền nhận. Có cay đắng và đau khổ nào hơn?

- Em khoan có hành động gì nghen Lan Hương. Anh van em đó.

Nước mắt Lan Hương ngân ngấn. Có giải pháp nào hơn là cô phải bỏ cái thai vừa tượng hình. Trong nỗi lo của Tiến còn có nỗi vui mừng của anh một kết quả tuyệt vời,cái đêm ngàn vàng ấy, chưa bao giờ anh quên. Nhưng anh cũng đang thật sự bối rối, anh không thể bỏ Bích Chi, cô là vợ của anh mà

Điện thoại trong nhà reo, Tiến vội chạy về nhà, anh nói với lại:

- Em chờ anh chút nghen Lan Hương.

Lan Hương u sầu đứng dựa vào vách tường. Cô thật sự rối trí quá, không biết xử sự như thế nào nữa.

Chợt cô nghe tiếng Tiến hét to trong điện thoại:

- Há! cô ấy đã xỉu và đang rất nguy kịch. Bệnh viện nào? Trung Tâm Ung Bướu? Được. tôi sẽ đi ngay.

Lan Hương linh tính có điều gì đó, cô nhìn Tiến. Anh gác máy điện thoại:

- Anh phải đi thành phố ngay bây giờ. Bích Chi bị bệnh nhập viện, hiện sức khỏe cô ấy rất kém
- Bích Chi bệnh gì, hình như lúc nãy anh nói Trung Tâm Ung Bướu?
- Anh cũng không hiểu. Anh cần phải đi ngay. Có điều này anh van xin em, chờ anh về. Em nhất định phải chờ anh về không được tự động làm theo ý em. Hứa với anh đi Lan Hương.

Lan Hương gật nhẹ. Cô không biết những ngày sắp tới của cô như thế nào đây?

Bích Chi nằm thiêm thiếp trên giường, cô mở mắt ra khi nghe tiếng Tiến gọi cô:

- Anh Tiến!

Tiến lạng người nhìn vợ, anh nghe mũi mình cay cay. Dường như Bích Chi không còn là cô nữa, nước da tái mét, mặt mệt mỏi. Anh nắm tay cô nghẹn ngào:

- Tại sao em giấu anh hả Chi? Có bệnh sao không nói thật để anh cùng lo?

Nước mắt Bích Chi trào ra:

- Em sợ anh đau lòng. Em sợ anh bỏ em.

- Em bệnh mà anh bỏ em anh có còn là con người nữa không?

Con đau chột đến làm cho Bích Chi nhắm mắt, đôi hàm răng cô nghiến lại, mồ hôi cô rịn trên trán. Tiến xót xa ôm cô, nước mắt anh chảy theo từng cơn đau của vợ.

- Để anh gọi y tá.

- Vô ích... anh đừng gọi. Ngày hôm qua em chịu không nổi khi người ta vào hóa chất. Anh biết không, một cơn nóng như lửa cháy đốt

- Cháy ruột gan em, và em ngất đi. Khi tỉnh lại em sợ lắm. Anh Tiến ơi... em không muốn chết.

Tiến nghẹn ngào nhìn vợ, anh biết làm gì để chia xẻ nỗi đau thân xác mà cô phải chịu đựng.

Mãi tới lúc này anh mới nhận ra là mái tóc của cô chỉ còn loe ngoe có mấy sợi, những tế bào ung thư đang ăn dần cơ thể của Bích Chi. Vậy mà lâu nay cô giấu giếm anh để chịu cơn đau một mình. Lúc này anh thấy mình hèn hạ làm sao. Đã vậy, anh còn có mối quan hệ với Lan Hương.

- Chi ơi! Anh xin lỗi em.

Ánh mắt Bích Chi chột mở mắt to:

- Anh có lỗi gì đâu.

- Không! Anh có lỗi với em.

- Anh luôn tốt với em. Em hạnh phúc lắm mới làm được vợ anh, Tiến à.

Tiến vui mặt vào bàn tay vợ. Một sự ăn năn giày vò anh hơn bao giờ. Bích Chi vuốt tóc chồng. Cô hiểu điều ăn năn của anh, nào anh có muốn phụ bạc cô, chỉ tại hoàn cảnh, tại ông trời nghiệt ngã.

- Anh à! Em muốn về nhà.

- Không được đâu em.

- Mình đâu có nhiều tiền hả anh?
- Anh sẽ bán tất cả để chữa bệnh cho em.
- ĐỪNG anh! – Bích Chi cười buồn – Vô ích! Mỗi một người con người có một số phận phải không anh? Lan Hương vô phước vô phần gặp một Tiết Cương không ra gì. Còn em có phước làm vợ anh, lại không sống được. Em muốn về nhà, để những ngày cuối đời mình còn được nhìn căn nhà của hai đứa mình, nhìn công nhân đi làm và đêm đêm lắng nghe tiếng xe máy cày, xe “reo” chở mía rì rì. Hãy cho em về nhà!

Chưa bao giờ Lan Hương thấy mình kiệt sức đến như thế.

Có lẽ do cô không ăn được và nỗi lo, ưu tư cứ đè nặng lên vai hai cô, Lan Hương làm việc uể oải.

- Mà bị sao mà như bà ốm ghén vậy Lan Hương?

Câu hỏi của Tuyết vô tình thôi, nhưng làm cho Lan Hương giật bắn cả người. Cô định tỉnh lại và đẩy bao đường sau khi được may kín miệng đi qua nhà máy. Cô chống chế:

- Tao mệt vì làm ca đêm, bộ mày không mệt sao?
- Dĩ nhiên là mệt, vì tao đang có bầu mà.

Tuyết cười bẽn lễn:

- Mới năm tuần lễ thôi. Anh Nhã mừng lắm nha, cưng tao như trứng mỏng vậy.

Oang bữ môi chỗ mồm vào:

- Biết rồi! Đi đâu cũng khoe mình có bầu, làm như sợ người ta chưa biết mình có chồng vậy.

Tuyết quay phắt lại, cô cười tươi giọng châm chọc:

- Dĩ nhiên rồi! Tao có chồng đám cưới đàng hoàng, cả nhà máy, ai cũng đi, không khoe sao được.

Lan Hương nhăn nhó:

- Mày làm ơn đừng gây sự trong lúc làm việc có được không vậy?
- Chứ mày không nghe nó nói xốc tao à?

Diệu chế dầu vô lửa, cô đùa:

- Ừ, phải đó Tuyệt, đũa nào nói xóc hông mình, mình nói xóc lại, ăn miếng phải trả miếng chứ hả?

- Sợ bọn mày luôn.

Lan Hương tiếp tục công việc. Cô nghĩ đến Tiến. Anh đã về hai ngày nay, vì bận rộn lo cho Bích Chi cho nên họ chưa nói chuyện với nhau được, chỉ biết thăm lặng trao nhau ánh mắt xót xa. Cô bắt đầu sợ phải đối diện với Bích Chi, bởi mặc cảm tội lỗi và vì căn bệnh ghê gớm kia, nó có sức tàn phá dữ dội. Mới hôm nào Bích Chi còn tròn trĩnh xinh xắn, vậy mà bây giờ gày đét, môi tím lại, đi không vững, tóc rụng hết chừa cái đầu láng bóng, cô vừa thương cho bạn vừa thương cho mình. Hoàn cảnh của cô rối bời, hoàn cảnh của Tiến bi đát.

Chợt Tiến đi vào, mọi người vội im ngay. Lan Hương lo lắng, cô biết anh tìm cô. Trước mặt mọi người cô đành để anh đối xử với cô như những người khác. Điều đơn giản:

- Chào quản đốc ạ.

Tiến đưa tay chào lại, anh nói:

- Lan Hương! Chút nữa tan ca xong lên tôi nhờ chút nhé.

Lan Hương đáp mà không nhìn Tiến:

- Dạ.

Hương hỏi:

- Bích Chi bớt chút nào chưa anh Tiến?

Tiến lắc đầu buồn hiu:

- Chưa.

Tiến vừa quay lưng, Diệu đập vào vai Lan Hương?

- Mày thấy Bích Chi thế nào hả Lan Hương?

Tuyệt gắt:

- Như thế nào là như thế nào, cái đầu của nó không còn một sợi tóc, đi không vững anh Tiến phải dìu, mày cò đi thăm chứ bộ không sao còn hỏi.

- Tao hỏi thế là liệu có sống được hay không? Tao tội cho ông Tiến nè, lúc này ông ốm quá trời.

Lần này Lan Hương nổi cáu:

- Bọn mày làm ơn làm việc bằng cái tay, im cái mồm đi không, nhiều lời quá?

- O hay! Sao khi không mày nổi cáu vậy Lan Hương?

- Ồ! Tao bảo im cái mồm lại đi!

- Im thì im.

Diệu giậN dỗi nhấN nút máY. Im lặNg, chỉ có tiếNg máY chạy ầm ầm...

Hú... hú... còi tan ca tâm.

Lan Hương vội vàng khóa máY. Cô còn phải đi gặp TiếN và rước bé Hùng. Cô quyết định rồi, không thể chần chừ được nữa, cô phải bỏ cái thai trong bụng, dù thật lòng cô không muốn. Như vậy để xử cho TiếN và cô cũng thành thoi. Xem như đó là một phút bốc đồng đã qua.

Lan Hương ra đến đập tràng, cô đã thấy TiếN ngồi đó. Anh đứng lên và chạy đến bên cô. Hai người cùng đi song song nhau và ngồi xuống bờ đá.

- Anh đợi em lâu chưa?

- Chừng mười lăm phút. Lan Hương!

- Dạ.

- Anh không biết nói như thế nào với em. Anh quá bận rộn lo cho Bích Chi, rồi phải làm việc, cho nên không quan tâm đến em được, em đừng buồn anh. Cái thai có hành hạ em không?

Lan Hương ngược nhìn TiếN, trông anh già và ốm đi nhiều, nét mặt mệt mỏi, đôi mắt ưu tư, râu mọc lún phún, cô chợt thấy thương anh làm sao.

Giọng cô thật khế:

- Anh không phải lo cho em. Em không muốn làm anh phải khó xử. Hơn nữa, em đang ở trong tư thế không thể sinh con vì em đã ly hôn với chồng. Cho nên em quyết định... đi bỏ cái thai anh ạ, vì không thể nào chúng ta có con được.

TiếN lặNg người:

- Em có biết là anh khao khát được làm cha không?

- Em biết. Nhưng em không thể sinh con cho anh được, TiếN ạ.

- Anh hiểu, vì nếu bắt em sinh con cho anh thì bất công quá. Anh phải lo cho Bích Chi. Bác sĩ nói cô ấy không còn sống được bao nhiêu ngày nữa, căn bệnh đã di căn qua gan và phổi. Anh đau khổ quá em ạ.

TiếN yếu đuối ngã vào vai Lan Hương, cô xót xa ôm đầu anh:

- Hãy xem như là định mệnh anh ạ. Minh mất đứa con này, sau này có thể có con được mà. Em không muốn ai biết mối quan hệ của chúng ta. Nhất là Bích Chi, anh là người chồng yêu thương vợ. Hãy để hình ảnh tuyệt đối của anh mãi trong tim Bích Chi.

- Anh hiểu, nhưng sao lòng anh cứ đau đớn làm sao.

Hai người cứ ngồi bên nhau như thế, không thấy một đôi mắt sừng sờ nhìn họ rồi nở nụ cười tham hiểm. Tao sẽ làm cho mày rời khỏi nhà máy, Lan Hương ạ. Như mày đã từng làm cho anh Tiết Cương rời nhà máy, một cách nhục nhã, nợ danh cự phải trả bằng danh dự.

- **A**nh Tiết Cương!

Oanh đón đầu xe Tiết Cương, cô cười phô cả hàm răng, Tiết Cương thắng gấp xe lại, anh cúi kính:

- Mày, chạy xe kiểu gì vậy, nhỏ kia? Tao thắng không kịp, tông vào xe mày thì sao đây?

Oanh nhún vai:

- Thì em té, anh té. Lâu quá mới gặp em út, anh chẳng mừng, mà cứ nhăn mặt như mặt khi.

- Tao cười không vô.

Mặt Tiết Cương quạu đeo. Oang là em con của người chú thứ Tư, chính Tiết Cương đưa cô vô nhà máy đường làm việc.

Oanh tỉnh bơ phát vào vai ông anh họ:

- Anh đừng có nhăn, em sẽ giúp anh trả thù con ác phụ.

“Con ác phụ” là danh từ Oanh dùng ám chỉ Lan Hương, Tiết Cương không có phản ứng nào khác, anh toan nổ máy xe nhưng nhanh hơn, Oanh đã vặn công tắc tắt máy xe của Tiết Cương:

- Muốn không trả thù à?

- Không?

- Còn làm bộ quân tử nữa, con ác phụ đang mang bầu với thằng cha Tiến.

- Sao mày biết?

- Em ra đập tràng không ngờ lại gặp hai người hẹn nhau ở đó. Họ nói chuyện, em nghe được.

Tiết Cương cắn môi:

- Rồi mày định làm gì?

- Lên báo cáo lãnh đạo cho con ác phụ lẫn thằng cha Tiến vắng khỏi nhà máy luôn.

Tiết Cương lắc đầu:

- Xin cản mày đi! Thăng Tiên vợ nó sắp chết. Còn Lan Hương, cô ấy cần công việc để nuôi con.

Oanh trợn mắt:

- Anh có lòng từ bi, biết thương người từ lúc nào vậy?

- Ừ, tao xin mày đó.

- Không! Tui muốn ngồi chỗ của Lan Hương.

Tiết Cương gắt:

- Thôi mày đi! Lấy quyền làm anh, tao cấm mày đó rõ chưa.

- Em không nghe.

Oanh nổ máy xe chạy đi, mặc cho Tiết Cương hét gọi cô. Tiết Cương thù người nhìn theo. Một năm đi qua khi mà cuộc sống của anh và Kim Sa đi vào quỹ đạo, những đam mê và tình yêu đầu đời đã lịm tắt cũng là lúc Tiết Cương đã hiểu mình đã sai lầm. Suy cho cùng, Lan Hương muốn anh tốt thôi, nếu như cái đà tiêu cực đó kéo dài, cánh cửa nhà giam mở rộng đón anh rồi.

Chỉ mới một năm chung sống thôi, thiên đường hạnh phúc ngày xưa, bây giờ là địa ngục. Kim Sa ngoài kinh doanh cà phê đèn mờ, còn nuôi con gái mại dâm, mở sòng bạc. Tiết Cương bị cô biến thành một công cụ. Tiết Cương quá chán cuộc sống này, anh khao khát được làm việc, và kiếm đồng tiền bằng chính sức lực của mình.

Lâu rồi, anh làm người đàn ông vô trách nhiệm, đã đến lúc lương tâm anh phải thức dậy.

Mở công tắc máy, Tiết Cương cho xe quay đầu về hướng nhà máy.

Két...Tiết Cương dừng xe lại trước căn nhà quen thuộc của mình. Vãn cây trướng cá trước nhà có tán lá cây rộng che mát, chiếc ghế xích đu cũ kỹ.

- Ba...ba...

Tiết Cương mở lớn mắt. Từ trong nhà, thằng bé chập chững bước ra. Nó là con anh, đứa con bị anh bỏ rơi từ trong trứng nước. Tiết Cương xúc động bước lại, anh ngồi thụp xuống bên con. Không cần biết lạ hay quen, thằng bé cười toét miệng với Tiết Cương, phô mấy cái răng sữa nhỏ xíu.

- Con của tôi!

Tiết Cương ôm choàng lấy con, anh hôn vào má nó:

- Bé Hùng ơi! Con đâu rồi?

Lan Hương gọi ta, cô đi ra rồi đứng khựng lại. Cô hoàn toàn bất ngờ về sự có mặt của Tiết Cương. Chưa bao giờ là cô nghĩ anh sẽ đến đây và ôm con âu yếm như thế

Nhìn thấy Lan Hương, Tiết Cương ngượng ngập đứng lên:

- Anh đến tìm em có một chút việc.

Định tỉnh lại, Lan Hương lạnh nhạt:

- Anh vào nhà đi!

Tay bế con, Tiết Cương bước chân vào nhà. Căn phòng khách không có gì thay đổi, ngoại trừ chiếc ti vi to và đầu máy amphi anh đã lấy đi, bây giờ được Lan Hương thay bằng chiếc ti vi nhỏ mười bốn inch. Khung ảnh cưới cũng không còn. Một cảm giác ngậm ngùi dấy lên trong lòng Tiết Cương. Tất cả tại anh.

- Anh ngồi đi, đưa con cho em!

- Không! Cho anh bồng nó một chút.

- VậY...anh uống nước nhé.

Lan Hương bung ra ly nước lọc, cô để lên bàn.

- Anh uống nước. Tìm em có chuyện gì không?

- Em đặt tên cho con là gì vậY?

- Phi Hùng.

Tiết Cương hôn con, nó đang nghịch xâu chìa khóa trên tay Tiết Cương.

- Anh muốn nói với em chuyện này, Oanh đã biết việc em và Tiên, nó còn biết em đang mang thai.

Lan Hương tái mặt, toàn thân cô run lên. Đôi môi cô cắn lại. Cô không sợ nhục, nhưng không thể nào cho Bích Chi biết chuyện điều này.

Giọng Tiết Cương nhẹ nhàng:

- Anh biết em và Bích Chi thân nhau như chị em. Tuy nhiên anh đến đây không phải vì tình cảm ấy, mà vì con anh, bé Hùng và cả bé Phi Phi cần hình tượng trong sáng của người mẹ với chúng nó, trong khi anh là người cha bỏ đi. Anh cũng không thể trách em sa ngã, vì em còn trẻ, điều anh muốn nói ở đây là anh biết em cần công việc để nuôi con. Cho nên...

Lan Hương ngược nhìn Tiết Cương. Anh có cái nhìn và có những suy nghĩ này từ bao giờ thế?

Giọng Tiết Cương vẫn chậm rãi và nhỏ:

- Em có bỏ đi cái thai, Oanh cũng không tha cho em đâu, nó sẽ làm cho em mất việc. Ngày mai nó sẽ báo lãnh đạo.

Lan Hương lạnh người, cô biết rồi sẽ đi đến như thế này. Cô không sợ nhục, cô không sợ mất việc, nhưng cô không muốn Bích Chi ra đi với một hình tượng người chồng chung thủy bị sụp đổ.

- Nếu như em bằng lòng, anh sẽ nói đũa con em đang mang là của anh. Em sẽ không còn cách nào để chọn lựa, nếu như em không muốn bị thôi việc. Còn với Kim Sa anh có cách giải quyết.

- Cám ơn anh đã nói cho em biết. Tuy nhiên em cũng cần suy nghĩ lại.

- Ồ, em cứ suy nghĩ lại đi, cần gì báo Tiến đi gặp anh.

Tiết Cương về rồi, Lan Hương còn bần thần nhìn theo, mọi ý nghĩ cứ dày đặc trong đầu.

Tiết Cương vừa đẩy xe vào, Kim Sa đã hét lên:

- Anh đi đâu mà đến bây giờ mới chịu về nhà vậy hả? Con thì la khóc, còn bọn thằng Sung nhậu quậy phá.

Tiết Cương lạnh lùng:

- Trông coi con không phải là nhiệm vụ của anh. Còn bọn thằng Sung quậy phá em nên báo với công an. Anh nói em rồi, em kinh doanh hàng hoàng không ai bắt chẹt được em

Rầm...Kim Sa vỗ bàn:

- Vậy nhiệm vụ của anh trong căn nhà này là gì vậy hả? Nên nhớ anh là tôi mua anh và anh có bổn phận làm việc cho tôi. Nếu như anh có tiền trả lại cho tôi, thì lúc đó tùy anh muốn làm gì thì làm. Hừ! Tôi đã quá ngu xuẩn, cứ tưởng lấy anh, anh làm được việc cho tôi, nhưng thật sự anh là người đàn ông bất tài.

Hai bàn tay Tiết Cương nắm lại, cổ ghìm cơn giận xuống. Đã đến nông nổi này, tình cũng hết mà nghĩa cũng không, anh còn lưu lại làm gì. Anh ngược nhìn Kim Sa. Không hiểu sao cho đến bây giờ anh mới nhìn thấy sự khác biệt giữa Kim Sa và Lan Hương, họ như hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Lan Hương mộc mạc an phận, còn Kim Sa, gương mặt đầy son phấn, mắt cắt, môi bơn. Cô không còn là người con gái trong mộng mà anh đã yêu tha thiết để phải ruồng bỏ vợ con.

Nhìn thấy Tiết Cương im lặng đứng nhìn mình, Kim Sa càng giận dữ:

- Anh còn đứng đó nữa?

- Chúng ta ly hôn đi Kim Sa.

- Cái gì?

Kim Sa cười nhạt:

- Có chỗ chứa anh rồi hay sao? Con nào vậy? Hay là về lại với con Lan Hương?

- Tôi không về đâu cả! Nhưng đã không còn tôn trọng nhau thì nên chia tay. Tôi sẽ bán đất ruộng nhà để trả tiền cho em.

- Tùy ý anh.

Cô châm biếm:

- Bỏ tôi, anh sẽ vác chiếu đi ăn mày đó. Tôi nói cho anh biết, không có công ty hay cơ quan nào chịu nhận anh vào làm việc đâu.

- Nếu phải đi ăn mày tôi cũng chọn hơn là bị em chà đạp. Em thật sự khác với những tình cảm tốt đẹp tôi từng dành cho em.

Tiết Cương đi luôn ra cửa. Kim Sa tức giận:

- Rồi anh định đi đâu nữa?

Tiết Cương đi như chạy. Anh muốn thoát khỏi nơi ngột ngạt ấy, nơi mà trước đây anh đã đến và coi như thiên đường.

Bóng đêm phủ dần quanh Tiết Cương, anh không biết mình đi đâu về đâu. Cuối cùng anh cứ đi lầm lũi...

- Má ơi! Mở cửa cho con!

Tiết Cương đập tay lên cửa, chân anh mỏi rã rời, anh đã đi bộ liên trên hai mươi cây số để về nhà, một cuộc đi bộ lần đầu tiên của Tiết Cương như một sự đào thoát. Mồ hôi anh rịn ra trên lớp áo nhom nhớp, rít rít:

- Bà nội ơi! Ai giống như tiếng của ba con.

Bé Phi Phi chạy nhanh lại mở cửa, nó sừng sốt:

- Ba!

Bà Hai ngạc nhiên:

- Sao con về khuya vậy? Có chuyện cãi nhau với nó nữa à?

Tiết Cương không trả lời, anh lẳng lặng đi vào nhà và ngồi phịch lên ghế mệt mỏi.

- Con rót cho ba ly nước, Phi Phi!

- Dạ.

Nhìn tính cách Tiết Cương, bà Hai khó chịu:

- Bây giờ con sáng mắt ra chứ? Năm ba ngày lại gây nhau. Nó có bao giờ tôn trọng mẹ đâu. Mẹ đã thật ân hận khi nghe lời con, hiệp đáp Lan Hương.

Tiết Cương nhăn mày:

- Chuyện qua rồi mẹ còn nhắc làm gì. Con và Kim Sa sẽ ly hôn, có điều con phải trả số tiền con đã nợ cô ấy. Đó là cách tốt nhất để giữ lấy lòng tự trọng mẹ ạ. Con muốn xin mẹ miếng đất rẫy mà mẹ đã hứa cho con.

- Con muốn bán đi à?
- Dạ. Có được không mẹ.
- Thì mẹ đã nói cái đó là của con, con có toàn quyền sử dụng.
- Cám ơn mẹ.

Vậy là xong, Tiết Cương nhắm mắt lại. Anh đã suy nghĩ trên suốt quãng đường hai mươi kilô mét lộ bộ. Đó là giải pháp duy nhất. Nhưng đồng thời một nỗi đau đớn quay quắt cũng dân trào, Lan Hương không chờ anh trở về cô đã sang sông, dù cho bước đi đó không sáng sủa. Cho đến bây giờ anh mới hiểu nỗi đau của kẻ bị hất hủi rẻ rúng.

- Ba ơi!

Tiết Cương mở mắt nhìn con gái. Năm nay Phi Phi tám tuổi và vào lớp hai. Nhớ ngày nào nó nhỏ xíu, nó là thiên sứ hạnh phúc cho mái ấm của anh và Lan Hương. Điều ấy không còn nữa.

- Ba ơi! Ba có gặp em bé không ba. Con nhớ em bé, con nhớ mẹ quá hà.

Tiết Cương ôm con gái vào lòng:

- Hôm nào ba sẽ đưa con đi thăm em bé.
- Thiệt hông ba?
- Thiệt.

Nó ôm choàng mấy Tiết Cương:

- Bà Kim Sa bả dữ quá ba ơi. Bả mặ́ng bà nội đó.
- Ồ ba sẽ không để xảy ra như thế đâu.

Lòng Tiết Cương chột ảm lại bởi một hạnh phúc êm đềm. Ít ra anh cũng có thể chuộc lỗi với Lan Hương.

- Vào đi

Lan Hương rụt rè đẩy cánh cửa kính bước vào phòng giám đốc. Cô hiểu mình đang đối đầu với sự thật, và cô cam chịu đựng điều xấu nhất đến với mình.

Giám đốc Vân ngẩng lên:

- À, Lan Hương! Cô ngồi đi!

Lan Hương ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Cô thấy đỡ hời hợt hơn vì giám đốc Vân ân cần rót cho cô ly nước và đặt trước mặt cô.

- Mời cô uống nước.
- Cám ơn giám đốc.
- Cô có biết tôi gọi cô lên đây với mục đích gì không?
- Dạ biết! Chuyện của tôi và quản đốc Minh Tiến. Tôi xin chịu hình thức kỷ luật của nhà và sẽ làm đơn xin nghỉ việc.

Lan Hương nhìn thẳng vào mắt Văn. Anh là giám đốc của cô và hãy còn rất trẻ, có lẽ anh sẽ thông cảm và hiểu rằng tình cảm luôn phức tạp. Cô nói chậm rãi và rõ:

- Tôi và Bích Chi là bạn từ nhỏ, chia cho nhau chiếc áo, miếng bánh củ khoai, nếu không có cô ấy an ủi động viên và giúp đỡ, tôi đã không được như thế này sau khi ly hôn. Tôi có lỗi với bạn của mình, để cho dự vọng thấp hèn lấn át lý trí. Tôi đang mang thai, đạo lý và xã hội không ai chấp nhận chuyện này. Nhất là Bích Chi, dù có một thời gian cô ấy muốn chia tay để anh Tiến có thể cưới vợ và sinh con. Điều quan trọng, tôi tha thiết xin giám đốc đừng làm ồn ào chuyện này, không phải vì danh dự của tôi hay anh Tiến, mà vì Bích Chi. Cô ấy sắp đi về thế giới thứ ba, cô ấy phải ra đi với hình tượng trong sáng của một người chồng đã dành cho cô ấy một tình yêu tuyệt đối. Một lát, tôi sẽ làm đơn xin nghỉ việc.

Giám đốc Văn xoa tay cho Lan Hương im lặng:

- Rồi cô lấy tiền đâu nuôi hai con trong thời gian sau này? Cô có biết là khi cô nghỉ việc, nhà máy sẽ đòi lại nhà?
- Tôi biết. Tôi sẽ trở về nhà mẹ tôi, tôi tin rằng nếu mình chịu khó thì có thể nuôi cả hai đứa con.

Văn cảm kích nhìn Lan Hương. Người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối này, không ai có thể tưởng được cô có một tâm hồn như thế. Đâu phải anh không biết, vì tổ cáo Tiết Cương mà cô bị bỏ rơi, và một đứa con cô không có quyền nuôi dưỡng gần gũi. Cô có sai trong mối quan hệ với Minh Tiến, nhưng không trách được. Làm người, ai không có những phút yếu đuối và lầm lỡ. Và anh chỉ có thể giúp cô trong khả năng của một vị giám đốc.

- Tôi sẽ giải quyết lương trợ cấp nghỉ việc cho cô. Sáu tháng lương, đó là những gì tôi có thể giúp cho cô. Dầu sao thì tôi cũng rất tiếc khi mất một công nhân làm việc tốt như cô. Đối với Minh Tiến, anh ấy còn phải lo cho vợ, cho nên tôi sẽ không có biện pháp cứng rắn với anh ấy.

- Cám ơn giám đốc.

Lan Hương đứng lên, cô cảm xúc đến không nói nên lời, khi giám đốc Văn đưa tay ra bắt tay cô.

- Chúc cô dũng cảm.

Rời phòng giám đốc, Lan Hương đi xuống phân xưởng. Cô nhìn thấy Tiến đi đằng xa, con vội rẽ sang con đường khác. Vừa thấy Lan Hương đi xuống, Oanh cười nhếch mép và bóng gió:

- Đồ xấu xa!

Tuyết quay phắt lại. Cô không hiểu Oanh mặ́ng ai, tuy nhiên cái nhìn của Oanh không hướng về cô, cho nên không có lý do gì để sùng sộ lại. Tuyết quay sang Lan Hương:

- Chuyện gì vậy Lan Hương? Tại sao giám đốc Văn gọi mày lên văn phòng làm chi vậy?

Lan Hương làm thình đi lại chỗ ghế làm việc của mình ngồi xuống:

- Một lát ra ca, tao sẽ nói cho mà nghe. Mày đừng hỏi bây giờ làm việc đi.

Oanh đang nhìn lại, cái nhìn tò mò. Có lời khuyên cáo của giám đốc Văn, cho nên dù rất muốn, cô không thể la lên cái điều “nhờ nhuốc” mà cô muốn cả nhà máy cùng biết. Phải im lặng, quả là một điều khó chịu, nó như cái bong bóng được bơm căng, cần phải xả cho xì hơi.

Lan Hương làm việc lặng lẽ. Vậy là cô phải nghỉ việc, phải rời xa nhà máy. Cuộc gặp gỡ tồi qua với Tiết Cương hạ̃y còn lắng lại trong tâm hồn cô những băng khuâng. Anh vẫn còn lo cho cô ư? Vẫn còn quan tâm đến cô ư? Những ý nghĩ lộn xộn ấy cứ dấy lên trong lòng Lan Hương.